

[Knud Jespersen.]

ger, for virkelig at se, hvor lidt socialdemokratisk politik der var, og hvor meget der var af selve forliget.

Hvis man tager det groft, er der tale om 3 hovedområder i statsministerens erklæring. Det ene er spørgsmålet om underskuddet på statskassen på de ca. 10 mia kr., og det er der ingen grund til at opholde sig så voldsomt meget ved, for det er penge, der ikke går fra nogen, ikke kommer til at virke forstyrrende i den nuværende situation på Danmarks økonomi. Det er en næsten sygelig tanke at klamre sig til, at den side af sagen skal man have løst aldeles omgående.

Derudover var der en fornuftig betragtning — jeg ved ikke, hvor mange gange jeg har hørt det — om, at man skulle bygge 40.000 boliger, og det skulle man nå op til hurtigst muligt. Det har man jo skullet de sidste par år, men før man er nået frem dertil, begynder boligministeren at tale om en overophedning.

Og så var der selve bespareelsesproblemet, hvor hr. Kjeld Olesen sagde, at nu var myterne ophævet om, hvordan man skulle spare; det er muligt, at myterne er forsvundet i socialdemokratiets inderkreds, men indtil nu ved man ikke, hvor de 2½ mia kr. i 1977-78 skal tages fra.

Derimod var der en række håndgribelige ting, idet statsministeren gav løfter om, at man skulle sikre den nødvendige kapitaldannelse, løfter, som var ganske overflødige, og som mildt sagt næsten var en hån i den nuværende situation, hvor man kan konstatere, at Handelsbanken på årsbasis, sådan som det ligger nu, vil have en profit på 148 pct. i det Herrens år 1975, hvor man i kraft af jordværdistigninger i de sidste 2 år har konstateret stigninger på 150 mia kr., og hvor disse stigninger er blevet belånt ganske uproduktivt og bliver lagt til det danske folks almindelige forbrug.

Men det prægede på mange måder statsministerens oplæg, at den ændring, man venter, er noget, man venter på. Før september skulle vi jo vente, at opsvinget kom i 1975; nu siger statsministeren, at det måske kommer i 1976, under alle omstændigheder skal vi vente, og hr. Christophersen siger, at det antagelig først kommer i 1977.

Der var altså 2 hovedlinjer i denne tale: at fællesmarkedet er en lykke og det eneste,

vi kan klamre os til, og derefter må de kloge, rigets kårne kvinder og mænd, sætte sig stilfærdigt ned, afvente en bedring, og når bedringen kommer, må vi rejse os og begynde at tage fat på tingene.

Er det nu virkelig det, man vil forlange respekteret uden for dette hus? Havde det ikke, i en sådan alvorlig situation med 150.000 arbejdsløse, med en voldsom og forfærdelig ungdomsarbejdsløshed, med planer om adgangsbegrænsning, hvor man vil smide børnepædagoger ud og ramme de arbejdendes børn, så de ikke får en fornuftig pasning, ikke været mere rimeligt, at man havde sagt noget om, hvad man ville gøre fra de ansvarlige partier, hvordan man ville få folk i arbejde, sikre demokrati i uddannelsen, og hvordan man ville klare de sociale og økonomiske problemer for dem, der er dårligst stillet? Det havde været mere rimeligt, men man har altså ikke haft planer i den retning. Derimod skal man vente, og når vi når frem til 1976, kan man konstatere, at konjunkturerne jo ikke vendte tilstrækkeligt, og at vi derfor må vente yderligere. Hvis man i stedet havde grebet ind bare mod jordspekulationen, kunne man have begrænset inflationen og renten. Og så hører vi fra hr. Kjeld Olesens side, at det, man har gjort, er, at man har klippet toppen af arbejdsløsheden. Nej, det har man ikke engang; man har, sådan som jeg konstaterede i september, mildnet luften for beskæftigelsen.

Men når hr. Kjeld Olesen så føjer til, at kommunisterne ikke ville være med til at foretage indgreb over for arbejdsløsheden, er det mildt sagt en urimelig tankefejl. For det første har socialdemokratiet jo vidt og bredt forklaret, at kommunisterne ikke skulle med i nogen forhandlinger eller noget forlig; vi er allernådigst blevet kaldt til orientering, hvor vi har fået at vide, hvad man eventuelt ville, og i alt fald delvis fået at vide, hvad regeringen på det tidspunkt havde tanker om. Men derimod har man på intet tidspunkt i denne sal — og jeg vil gerne bede hr. Kjeld Olesen om at dokumentere det — kunnet påvise, at der er vedtaget én eneste ting, der lettede købekraften, der lettede beskæftigelsesmulighederne, som kommunisterne ikke har stemt for. Vi var for og har været det længe før socialdemokratiet — vi var det endog på det tids-